

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **J. J.**, zastoupené JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2009, č. j. 42 Cad 325/2008 - 14,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Ireně Slavíkové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 1904 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 19. 6. 2008, č. X, byla podle § 40 a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítnuta žádost žalobkyně o přiznání plného invalidního důchodu. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že v osobním listě důchodového zabezpečení, který byl žalobkyni zaslán spolu s rozhodnutím ze dne 14. 9. 2007, jí byly započteny celkem 3 roky a 201 den pro nárok na plný invalidní důchod. Žalobkyně tudíž nesplnila podmínku získání potřebné doby pojištění, která u pojištěnce ve

věku nad 28 let činí 5 roků. Potřebná doba pojištění se zjišťuje z období před vznikem plné invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem plné invalidity. Podmínka potřebné doby pojištění se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku plné invalidity. V případě žalobkyně tedy v období od 2. 4. 1998 do 1. 4. 2008. V této době však žalobkyně získala pouze 3 roky vzhledem ke své evidenci na úřadu práce, kterou lze právě zhodnotit nejvýše v rozsahu tří let před vznikem nároku na důchod. Žalobkyni tak nadále náleží výplata částečného invalidního důchodu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 25. 9. 2008 žalobu, která byla podána k poštovní přepravě dne 9. 10. 2008. V ní uvedla, že se nemůže ztotožnit se závěry žalované. Plný invalidní důchod pobírala od roku 1991 do roku 1998, přičemž i nyní je plně invalidní. Žalobkyně v žalobě dále argumentovala svým dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a zdravotními problémy. Současně požádala o odstranění tvrdosti zákona.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 1. 2009, č. j. 42 Cad 325/2008 - 14, žalobu žalobkyně odmítl. V odůvodnění soud uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 26. 6. 2008, což vyplývá z dodejky o jeho převzetí. Protože rozhodnutí žalované bylo žalobkyni doručeno dne 26. 6. 2008, lhůta pro podání žaloby uplynula podle § 72 odst. 1 s. ř. s. (míněn zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - pozn. soudu) dne 27. 8. 2008. Žalobkyně však podala žalobu dne 9. 10. 2008, což je patrné z podacího razítka pošty, které je otištěné na obálce, v níž byla žaloba doručena soudu. Proto soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu jako opožděně podanou odmítl.

Ve včasné kasační stížnosti, doplněné dne 18. 2. 2009 prostřednictvím ustanovené advokátky, žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) uvedla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 19. 9. 2008 a nikoliv dne 26. 6. 2008. Z doručanky založené ve spise je přitom patrné, že datum 26. 6. 2008 nebylo psáno její rukou. Z toho důvodu byla žaloba podána včas. S ohledem na její zdravotní problémy bylo podle stěžovatelky možné, že datum převzetí zásilky na doručence nevyplnila vůbec, nebo bylo chybně vyplněno následně. Proto navrhla, aby bylo zjištěno, kdy byla zásilka žalované vypravena. S ohledem na tyto důvody stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 42 Cad 325/2008 - 14 ze dne 2. 1. 2009 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Uvedenou stížnostní námitku lze zahrnout pod důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby). Stěžovatelka důvodnost této námitky spatřovala ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí ji bylo doručeno teprve dne 19. 9. 2008 a nikoliv dne 26. 6. 2008, jak uvedl ve svém rozhodnutí krajský soud, protože byla žaloba podána včas.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Z obsahu dávkového spisu je totiž zcela jednoznačně patrné, že žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce oznámeno doručením do vlastních rukou skutečně v měsíci červnu a nikoliv až dne 19. 9. 2008, jak se uvádí v žalobě a kasační stížnosti. V tom jsou závěry krajského soudu správné. Nejvyšší správní soud toliko nesdílí přesvědčení krajského soudu o tom, že napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce oznámeno dne 26. 6. 2008. Jak totiž vyplývá z dodejky, která je součástí dávkového spisu, stěžovatelka nebyla při doručování zásilky dne 24. 6. 2008 zastižena. Doručovaná zásilka obsahující napadené rozhodnutí byla proto připravena k vyzvednutí od 24. 6. 2008 a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedla. Na dodejce je dále uvedeno, že *„uložená obálka s písemností (zásilka) byla vyzvednuta dne 24. 6.“* Rukou psaný údaj o vyzvednutí dne 24. 6. 2008 je dále doplněn razítkem pošty Příbram, kde je uvedeno datum 24. 6. 2008 a podpis vydávající osoby. Z těchto skutečností má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatelce bylo napadené rozhodnutí oznámeno doručením do vlastních rukou dne 24. 6. 2008. Drobné pochybení, kterého se dopustil krajský soud, zřejmě pramení z obtížné čitelnosti a rozpoznatelnosti data v části dodejky *„potvrzují převzetí této zásilky dne“*, z něhož není samo o sobě a bez dalšího na první pohled zjištělné, zda se jedná o datum 24. 6. 2008, nebo 26. 6. 2008. U tohoto data je přitom uveden podpis stěžovatelky. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že je na první pohled zřejmé, že sporné datum na dodejku nevypisovala ona. To však samo o sobě nemá vliv na to, že jí napadené rozhodnutí, vzdor jejím námitkám, bylo oznámeno v měsíci červnu, a to právě dne 24. 6. 2008. Tento závěr činí Nejvyšší správní soud právě s ohledem na další data uvedená na dodejce, zejména pak s ohledem na razítko pošty Příbram, kde je datum 24. 6. 2008 zcela jednoznačně uvedeno. I kdyby stěžovatelka datum nevyplnila vůbec, což je patrně tento případ, a nebyl by ani vyplněn pracovníci pošty, dodejka obsahuje další údaje umožňující zjistit, kdy byla uložena zásilka skutečně vyzvednuta.

Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítla, že napadené rozhodnutí jí bylo oznámeno až dne 19. 9. 2008, přičemž žalobu podala dne 9. 10. 2008 a ta je ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. podána včas. Nejvyšší správní soud neshledává námitku ohledně data doručení, a to již s ohledem na výše uvedené, důvodnou. Je beze všech pochyb, že napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce oznámeno v měsíci červnu. S ohledem na podání žaloby k poštovní přepravě dne 9. 10. 2008, jak je zřejmé z obálky s razítkem podací pošty v Příbram založené na č. 1. 6 soudního spisu, je přitom nerozhodné, zda bylo rozhodnutí žalované oznámeno dne 24. 6. 2008, k čemuž dospěl Nejvyšší správní soud, nebo 26. 6. 2008, jak uvádí krajský soud. V obou případech totiž ve vztahu ke dni 9. 10. 2008 uplynula zákonná dvouměsíční lhůta pro podání žaloby zakotvená v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dodává, že v poučení obsaženém v žalobou napadeném rozhodnutí je uvedená lhůta rovněž zmíněna a poučení obsahuje též zmínku o možnosti podat žalobu v téže lhůtě přímo u žalované. Jak ale plyne z obsahu dávkového spisu, stěžovatelka žalobu

včas prostřednictvím žalované nepodala, ale učinila tak sama u Krajského soudu v Praze prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb až dne 9. 10. 2008.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že tvrzení, podle něhož bylo napadené rozhodnutí stěžovatelce oznámeno až dne 19. 9. 2008, vyvracejí další skutečnosti. Na kopii žalobou napadeného rozhodnutí žalované, kterou stěžovatelka připojila k žalobě, je totiž v jeho horní části zřetelný otisk razítka „*předáno k zajištění expedice dne*“, pod nímž je vedle razítka se jménem úřední osoby dále otištěno datum 20. 6. 2008. Je proto nepravděpodobné, aby zásilka předávaná dne 20. 6. 2008 k zajištění vypravení byla doručena až dne 19. 9. 2008. Navíc nikde ve spise není uvedeno a není z jeho obsahu zřejmé, že by dne 19. 9. 2008 byla stěžovatelce nějaká písemnost vůbec doručována. Kromě toho, i na již zmíněné kopii napadeného rozhodnutí, které bylo k žalobě připojeno, je uvedeno, že tato kopie byla ověřena dne 17. 9. 2008, což je dále opatřeno razítkem s datem 17. 9. 2008, jménem úřední osoby a razítkem žalované.

Nabízí se proto zcela jednoznačný závěr. Stěžovatelce bylo napadené rozhodnutí skutečně doručeno v měsíci červnu, a to dne 24. 6. 2008. Kdyby jí bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno až dne 19. 9. 2008, o čemž nikde v dávkovém spise není ani zmínka, těžko by mohla stěžovatelka získat ověřenou kopii předmětného rozhodnutí již dne 17. 9. 2008. Jen na okraj je třeba poznamenat, že správní orgány by tuto ověřovací doložku neučinily na ty listiny, které jsou součástí spisu a spis ještě neopustily. Nejvyšší správní soud proto dovozuje, že stěžovatelka si již dávno doručené (tj. 24. 6. 2008) rozhodnutí dne 17. 9. 2008 nechala ověřit a teprve následně dne 25. 9. 2008 sepsala žalobu, v níž uvedla, že jí bylo rozhodnutí doručeno dne 19. 9. 2008. Tu posléze podala k poštovní přepravě dne 9. 10. 2008 a krajský soud ji obdržel dne 10. 10. 2008.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že předmětné rozhodnutí žalované bylo stěžovatelce oznámeno dne 24. 6. 2008, takže dvouměsíční lhůta k podání žaloby počala běžet dne 25. 6. 2008 a skončila dne 24. 8. 2008. Krajský soud tedy postupoval zcela správně, když žalobu jako opožděně podanou odmítl. Jeho procesní postup je přitom plně v souladu s judikaturou, neboť opožděnost žaloby plně prokázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2007, č. j. 9 As 24/2007 - 57, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto s jeho rozhodnutím zcela ztotožňuje. Skutečnost, že si krajský soud v přezkumném řízení podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, opatřil posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze ze dne 11. 12. 2008, nebrání, aby soud po zjištění opožděnosti žaloby návrh odmítl, což potvrdila i judikatura Nejvyššího správního soudu, blíže srov. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 11/2005 - 72, dostupný na www.nssoud.cz.

Pokud stěžovatelka v žalobě požádala o odstranění tvrdosti zákona, Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že tato činnost není v pravomoci soudů působících ve správním soudnictví, pročez se tímto návrhem nemohou zabývat. Podle § 4 odst. 3 výše zmíněného zákona č. 582/1991 Sb. je odstraňování tvrdostí, které se vyskytnou při provádění sociálního zabezpečení, svěřeno přímo ministru práce a sociálních věcí, který může pověřit správy sociálního zabezpečení, aby odstraňovaly tvrdosti v jednotlivých případech.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán, protože kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění podle zákona nelze přiznat.

V řízení o kasační stížnosti proti napadenému usnesení krajského soudu byla stěžovatelce zástupkyní ustanovena soudem advokátka JUDr. Irena Slavíková, přičemž její hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát, jak vyplývá z ustanovení § 120 a § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. Z tohoto důvodu soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 1904 Kč, která se skládá z částky 1000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 304 Kč odpovídající 19% dani z přidané hodnoty, již byla advokátka povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Studium spisu Nejvyšší správní soud zahrnul pod úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, a proto ustanovené zástupkyni k jejímu návrhu odměnu za něho samostatně nepřiznal. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu